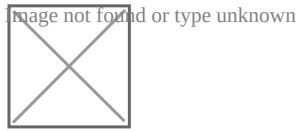

Ελεύσεις Σύρων προσφύγων στην Κύπρο κατά το παρελθόν (Δρ Χαράλαμπος Χοτζάκογλου, Βυζαντινολόγος, Πρόεδρος Κυπριακής Επιτροπής Βυζαντινών Σπουδών)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1OtcjRn>]

Ο βυζαντινός πολιτισμός είχε τη δύναμη να εξελληνίσει με τα χρόνια τους αραβικούς αυτούς πληθυσμούς και να τους εντάξει στην αυτοκρατορία. Από το χωρίο μάλιστα αυτό επιβεβαιώνεται για άλλη μία φορά, το πόσο άτοπο είναι να υποστηρίζουν κάποιοι, ότι υπήρξε συγκυριαρχία Αράβων και Βυζαντινών στην Κύπρο. Πως θα ήταν άλλωστε δυνατόν, αν ίσχυε κάτι τέτοιο, από τη μία οι Άραβες να έδιωχναν τους Σύριους από τα εδάφη τους και από την άλλη οι ίδιοι Άραβες να τους δέχονταν στην συγκυριαρχούμενη τάχα Κύπρο; Η αποφασιστική εμπλοκή του βυζαντινού αυτοκράτορος στην Κύπρο για την περίθαλψη των προσφύγων καταδεικνύει πως η Κύπρος διοικείτο πλήρως από τον βυζαντινό αυτοκράτορα.

Η έλευση Σύρων προσφύγων στην Κύπρο επαναλήφθηκε και επί Φραγκοκρατίας και κατέστη και πάλι σε ένα βαθμό ευεργετική για τους Κυπρίους. Μετά την πτώση της Άκκρας (1291) στους Άραβες, ένα τεράστιο κύμα προσφύγων, μεταξύ των οποίων Συρορθόδοξοι (Σύροι Μελχίτες) κατέφυγε στην Κύπρο. Αυτοί οι Συρορθόδοξοι έχοντας αποτελέσει τμήμα της λατινικής κοινωνίας των φραγκικών ηγεμονιών της Ανατολής κατείχαν φεουδαρχικά δικαιώματα, τα οποία ο Φράγκος βασιλεύς της Κύπρου αναγνώρισε και διατήρησε, μεταξύ άλλων ανακουφιστικών μέτρων, που έλαβε υπέρ τους[3], όταν τους υποδέχθηκε στη Μεγαλόνησο[4]. Με αυτόν τον τρόπο ο εξαθλιωμένος από τους Φράγκους κυπριακός πληθυσμός του νησιού τονώθηκε από ομοδόξους με δικαιώματα και οικονομική επιφάνεια. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, πως λίγο αργότερα πιθανότατα Συρορθόδοξες -και όχι Λατίνες, όπως έχει υποστηριχθεί- εμφανίζονται ως δωρήτριες σε τοιχογραφίες μοναστηριών[5], όπως η Παναγία Ασίνου, ενισχύοντας την εξουθενωμένη και υποταγμένη στους Λατίνους Εκκλησία της Κύπρου.

Η Κύπρος αποτελούσε στην ιστορική της πορεία καταφύγιο και προστάτιδα Συρίων προσφύγων, οι οποίοι δέχθηκαν τη θαλπωρή της, τόνισαν το ομόδοξο στοιχείο και κατ' επέκτασιν το ελληνικό. Μήπως η μεσαιωνική εμπειρία του νησιού μας, όπως την κατέγραψε η ιστορία, υποδεικνύει τον τρόπο αντιμετώπισης του προσφυγικού αυτού ρεύματος, το οποίο με βεβαιότητα δεν είναι πρωτοφανές για την Κύπρο;

Πηγή 1: Έλ. Προκοπίου, «Τα μνημεία της πόλης και επαρχίας Λεμεσού κατά την

παλαιοχριστιανική, πρωτοβυζαντινή και μεσοβυζαντινή περίοδο 324-1191», στο: Λεμεσός, Ταξίδι στους χρόνους μίας πόλης (επιμ. Αν. Μαραγκού, Τ. Κολώτας), Λεμεσός 2006. 113-128 και ιδίως 120.

Πηγή 2: Ελ. Προκοπίου, «Τα μνημεία της πόλης και επαρχίας Λεμεσού κατά την παλαιοχριστιανική, πρωτοβυζαντινή και μεσοβυζαντινή περίοδο 324-1191», στό: Λεμεσός, Ταξίδι στους χρόνους μίας πόλης (επιμ. Αν. Μαραγκού, Τ. Κολώτας), Λεμεσός 2006, 113-128 και ιδίως 120.

Πηγή 3: A. and J. Stylianos, The Painted Churches of Cyprus, Nicosia ³1997.

[3] E Edbury, Το βασίλειο της Κύπρου και οι Σταυροφορίες 1191-1374. Αθήνα 2003, 225.

[4] Chr. Schabel, "Religion", στο: Cyprus Society and Culture 1191-1374 (έκδ. An. Niko- laou-Konnari, Chr. Schabel), Leiden-Boston 2005, 168-169.

[5] S. Kalopissi-Verti. "The Murals of the Narthex", στο: Asinou across Time, Washington 2012, 130.

Πηγή: Παρέμβαση Εκκλησιαστική, Σεπτέμβριος - Δεκέμβριος 2015, τ.32, σ.226-229.